

maatte være betrygget mod sligt. Som Loven altsaa forstaaes, er Finansministeren ude af Stand til at hjælpe en stor Del af de Mennesker, der komme her og gennem Folketinget søge Assistance for at opnaa Understøttelse. Det af mig her nævnte, fremdragne Eksempel om Manden, der fik Gigtfeber, forekommer mig at være saa slaaende, det, at en ung Mand bliver fuldstændig ude af Stand til at ernære sig paa sin hidtidige Maade, ude af Stand til at blive livsforfiktret og hans Erhvervsøve altsaa betydelig svækket. Og jeg vil tilføje, inden jeg indbragte Sagen her, gik jeg til Sygehuset og spurgte: „Hvad har den Mand fejlet?“ og saa saa de efter i Sygejournalen. Jeg sagde før, at han led af en Hjertefejl, og da Lægen saa, at der stod Gigtfeber, sagde han: „Det er selvfølgelig en Følge af Gigtfeberen.“ „Saa vil De ikke give Attest for, at hans svækkede Erhvervsøve er en Følge af Sygdom, paadraget i og ved Tjenesten?“ „Nej, jeg kan selvfølgelig ikke give Embedserklæring, gaaende ud paa andet, end hvad der staar i Sygejournalen, og der staar, at han har haft Gigtfeber, og han har som Følge deraf faaet en Hjertefejl.“ Og som Følge af, at Lægen ikke kan give en saadan Embedserklæring, uagtet enhver kan indse, at det maa være kommen ved Tjenesten, kan han ikke saa nogen Invalidunderstøttelse. Saaledes som jeg har tilladt mig at affatte Forslaget, er det altsaa for at sætte den ærede Finansminister i Stand til at højere Grad end som den eksisterende Lov hidtil har været opfattet, at følge de humane Ønsker, som han ofte selv har udtalt her, at han havde, om at kunne hjælpe i højere Grad, og det forandrer ikke noget væsentligt i den nuværende Lov, det overlader kun bestandig til Ministeren at skønne, om der er Kausalforbindelse, det forandrer kun det Udtryk, der staar i den eksisterende Lov, at det bevisligt skal være i Anledning af udført Tjenestepligt. Jeg vil endog saa sige, at den eksisterende Lov i Virkeligheden synes jeg, naar den bliver forstaaet efter sine Ord, er mildere, idet den siger, at Sygdommen skal hidrøre fra Udførelsen af den militære Tjenestepligt, og den militære Tjenestepligt vil sige Udførelsen af Værnepligten, hvorimod jeg foreslaar, at der skal staa i Loven, at den svækkede Erhvervsøve skal hidrøre fra Sygdom, paadraget under den virkelige Udførelse af Militærtjenesten, altsaa medens han er inde. Men derimod mener jeg, at naar man skønner over, hvor vidt Sygdommen kan berettigede til Invalidunderstøttelse, saa er det ikke Manden, der søger, der skal bevise, at han har brækket sit

Ben, netop medens han stod i Geledet, eller skal bevise, at den Hjertefejl, der svækker hans Arbejdsevne, stammer fra en Gigtfeber, paadraget under Tjenestepligtens Udførelse, men derimod maa det paahvile Staten at bevise, at Sygdommen var selvforskyldt eller var uafhængig af den militære Tjenestepligt. Det forekommer mig billigt, at man paalægger Staten Bevisbyrden, da den har sine Læger og kan gøre sine Optegnelser, saa at den til enhver Tid kan paavise, om den Svækkelse i Arbejdsevnen, som nu er til Stede, er paadraget uafhængig af den militære Tjenestepligt; thi hvis Staten ikke kan bevise det, saa er der Mulighed til Stede for, som Loven fordrer, at Arbejdsevnen er svækket som Følge af Sygdom eller Kvæstelser, paadragne medens vedkommende afgjente sin Værnepligt. Det er nu dette, det lille Lovforslag gaar ud paa, at vælte Bevisbyrden fra Manden, der søger, over paa Staten, og Staten maa da virkelig have lettere ved at bevise, at Sygdommen er paadraget, maaste lang Tid tilbage og ikke vedkommer den militære Tjenestepligt; men paa den anden Side, hvis den virkelig vedkommer denne, er den paadraget som Følge af Værnepligten, maa det ogsaa være Mandens Ret at komme ind under Finansministerens Skøn. Det siges jo, ikke her, at han skal have Invalidforsørgelse, men det fastholdes, at det er Finansministeren, der skønner, og der gives ham større Lejlighed til at benytte de Beløb, som denne Lov har stillet til hans Raadighed, og da der altsaa er Mulighed for, hvis dette Forslag bliver vedtaget, at der bliver Brug for flere Penge, har jeg samtidig tilladt mig at foreslaa, at den i Loven af 1ste Marts 1889 fastsatte Sum paa 15,000 Kr. aarlig, der stilles til Raadighed, forøges til 20,000. — Jeg skal hermed anbefale Sagen til det høje Ting og haaber paa, at den maa finde den højt ærede Ministers Velvilje. Han har saa ofte udtalt sit Ønske om at kunne hjælpe i større Udstrækning, saa jeg haaber, han vil give mig sin Støtte til at bringe denne Sag igennem, om ikke just i denne Form, saa tilnærmelsesvis grundet paa dette Princip, at det bliver Staten, der maa bevise, at Manden ikke har Ret til at gøre Forbring paa Ministerens Smødelommenhed, medens Bevisbyrden hidtil har paaliggende den paagældende Invalid.

Forinden jeg slutter, maa det maaste være mig tilladt at berøre en Sag, som vel ikke staar i umiddelbart Forbindelse hermed, men som i dette Øjeblik paatrænger sig alle, og det er de højt sørgelige Efterretninger, som Telegrafens har bragt om Ulykken paa Vestkysten . . .